

[Justitsministeren.]

hel Del af dem, som ved dette, optræder ikke for at hjælpe til at bringe bedre Forhold til Veje, men kun for at kritisere, kun for at forøge Vanskelighederne, kun for at paavise Fejl og lade, som om de selv kunde bringe noget frem, der var bedre eller Idealet, et Ideal, som er ganske uopnaeligt, naar det drejer sig om et Spørgsmaal som Svangerskabsproblemet. Og det andet Forhold er, at specielt i et Spørgsmaal som dette er Standpunkterne i meget udpræget Grad, som det ærede Medlem Hr. Pürschel ogsaa fremhævede, tilsyneladende ikke afhængige af Sagens tilstrækkelig store Vanskeligheder, men af helt andre Forhold, af vedkommendes Sympati eller Antipati, moralske eller religiøse almene Indstilling eller lignende, eller ikke alene Indstilling over for Problemet, men endog over for de Personer eller den Minister, der formelt har Ansvar for Sagen.

Deraf den Fanatisme, der raader, de mange Følelsesudbrud, de mange løse Paa-stande samt det pudsige Resultat, at den ene Halvdel raser mod Forslaget, fordi det er langt mere reaktionært end Kommissionens, og den anden Halvdel raser mod det, fordi det vil lukke alle Porte op til Vildskab. Der forkyndes med samme Voldsomhed begge synspunkter. Alle Skranker falder, hvis dette Forslag bliver vedtaget! Det var til at græde over, hvis det ikke var saa morsomt.

Men selv om det altsaa maa formodes at være haabløst over for en Del af den almindelige Diskussion paa dette Omraade, maaske ogsaa over for et enkelt æret Medlem i denne Sal, at forsøge paa ved Hjælp af Argumenter at ændre Stemninger og Antipatier eller følelsesbetonede Indstillinger, saa paahviler det mig i hvert Fald, i dette Spørgsmaal som i alle andre, at forsøge at svare paa de enkelte ærede Ordføreres Indvendinger. Jeg skal da tillade mig at fremsætte forskellige Bemærkninger, idet jeg begynder med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet.

Det ærede Medlem Fru Nina Andersen, der, saa vidt jeg forstod, kun havde et Par Indvendinger, spurgte, om man ikke kunde dispensere fra § 3, Stk. 2, hvor der staar, at Afbrydelse af Svangerskab kun maa finde Sted paa et af Statens eller Kommunernes Sygehuse eller paa et privat Sygehus, som modtager offentlig Støtte. Til Fordel for en saadan Dispensation anførte det ærede Medlem, eller kunde det ærede Medlem anføre, at der uden for Ledelsen af de offentlige Sygehuse findes

Gynækologer, Specialister, der absolut har langt bedre Uddannelse end mange af de Kirurger, som det efter Lovforslaget vilde komme til at paahvile at foretage Indgrebet.

Det benægter jeg ikke, og som Følge deraf vil jeg ogsaa være meget villig til i Udvalget at drøfte, om man eventuelt kan finde en Ordning, hvorved man ikke lukker af for disse særlig sagkyndige Kræfter. Men paa den anden Side maa jeg anmode det ærede Medlem om ikke at underkende Værdien af den Betragtning, der ligger til Grund for Bestemmelsen i § 3, Stk. 2, nemlig at jeg ikke i Almindelighed vil lukke op for anerkendte Privatklinikker. Det vil være en meget vanskelig Opgave for en Sundhedsstyrelse at sige til i øvrigt kendte Læger: Din Klinik kan vi anerkende! Din kan vi ikke anerkende! Derfor vil jeg helst af Forsigtighedsgrunde sige: jeg tør ikke anerkende Privatklinikker, thi hvorledes er Forholdet? Jeg ved ikke, om det er Tilfældet i al Almindelighed, men der kan forekomme Tilfælde, hvor en enkelt Læge sidder med en Privatklinik, der er saa stor, at det forudsætter, at adskillige andre Læger lægger ind paa denne Klinik; han kan derigennem blive økonomisk afhængig af disse andre Læger, Klinikens Overskud eller Underskud er maaske afhængigt af, om den er fyldt. Man vil kunne se, hvilken Betragtning der derefter har ført mig til at sige: Det er det forsigtigste at lukke af for disse Klinikker, selv om der over for enkelte maatte blive begaaet en Uret. Det er alt for farligt i al Almindelighed at lukke op, og det er formentlig meget vanskeligt for Sundhedsstyrelsen at trække den rette Grænse. Men det er et Spørgsmaal, som i høj Grad egner sig til at blive nærmere drøftet i Udvalget.

Det andet Punkt, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet direkte henedede Opmærksomheden paa, vedrørte Lovforslaget om de præventive Midler, altsaa om Ændringen af Straffelovens § 235. Jeg har dér foreslaaet, at de paagældende Genstande eller Stoffer kun maa sælges, saafremt de er godkendt af Sundhedsstyrelsen, og kun fra Apoteker eller fra Udsalgssteder, der er godkendt af Embedslægen efter Forhandling med Politiet. Det er klart — jeg tror, den ærede Ordfører Hr. Aksel Larsen ogsaa var inde paa det Spørgsmaal —, det er klart, hvorfor jeg har foreslaaet det. Naar man nemlig som Hovedregel, i hvert Fald hvor der ikke foreligger de særlige Indikationer, gør Fosterdrab strafbart, saa forekommer det mig, at som